

Ouders over de nood aan informatie en inspraak

Conclusies uit gesprekken met ouders – regionale ouderwerking Ronse (april 2005)

1. Het belang van een oudergroep.

Verschillende mensen komen maandelijks samen in een oudergroep. Deze oudergroep wordt al enkele jaren georganiseerd door de voorziening. De ondersteuning die men daar krijgt, vinden ze heel positief om verschillende redenen:

- *om van elkaar te leren*
- *hier krijgen we tips in verband met de kinderen*
- *het is goed met elkaar te praten*
- *je kan ervaring uitwisselen*
- *je leert je eigen kijk relativiseren en dat maakt de problemen draaglijk*
- *je zoekt samen oplossingen*
- *je beseft dat je niet alleen staat*
- *als de begeleiding stopt, sta je er weer alleen voor. Toch mogen we nog naar de oudergroep komen. Dat is goed. Als je er alleen voorstaat kun je die steun gebruiken.*
- *buiten deze groep geloven anderen moeilijk wat je doormaakt*
- *anderen geloven je verhaal vaak niet. Als je het zelf niet meemaakt, kan je het moeilijk begrijpen. Het is belangrijk dat je kan praten met mensen die dit begrijpen.*

De oudergroep en de begeleiders van diensten zijn een steun. Maar toch hebben ouders soms het gevoel te weinig informatie te krijgen. Ook inspraak is erg belangrijk.

‘Vroeger was het vaak: ‘zo is het, en jij moet je er bij neerleggen’. Nu is het wel iets soepeler. Men houdt al meer rekening met ons, bijvoorbeeld om een afspraak te maken.’

Toch blijft er een algemeen gevoel niet ingelicht te worden en daardoor geen kans te krijgen op inspraak.

2. Het belang van eerlijkheid.

Ouders hebben soms het gevoel dat er ‘over het hoofd’ of ‘achter de rug’ dingen besproken worden.

Bovendien wordt hun verhaal soms niet serieus genomen: *‘Mensen geloven je niet. Of zitten met U te lachen.’*

Ouders voelen zich vaak onder druk gezet. Het lijkt soms een strijd voor ‘beter weten’. Ze voelen zich soms bekeken als ‘slechte ouder’.

Een voorbeeld:

Een moeder meldt dat haar kind vrij onverwacht meegenomen werd. Alles was geregeld via school en CLB. De ophaling van het kind gebeurde met verschillende combi’s en politiewagens. Het was een opvallende zaak. Dit werd gedaan na een verklaring van vermoeden van mishandeling van de arts die op school kwam. De jongen had zich volgens de moeder bezeerd met de brommer die viel. De beschuldigingen werden via getuigen tegengesproken. Moeder kreeg nooit excuses voor dit foute oordeel. Moeder voelt zich geïsoleerd, ‘ouders krijgen altijd ongelijk’. Als de start zo is kan je onmogelijk nog verwachten dat ouders meewerken!’

Dit verhaal staat voor de ouders in schril contrast met een aangehaalde situatie waar niets ondernomen wordt en waar wel terecht klachten zijn, mét getuigen.

Andere aandachtspunten gaan over een gebrek aan goede contacten, begrijpbare informatie en de nood aan een respectvolle behandeling.

Ouders hebben soms het gevoel er ‘voor spek en bonen’ bij te zitten. Dreigen wordt vaak en vlug gebruikt. Vooral de jeugdrechtbank luistert niet naar de ouders. Eens het kind in de hulpverlening zit lijkt het een strijd om het kind terug thuis te krijgen. Men vraagt zich af hoe je een kind weer uit de hulpverlening kan krijgen.

‘Kinderen krijgen meer en meer rechten en als ouder sta je nergens.’

3. Het belang van inspraak.

Oordelen zijn vlug gemaakt. Woorden en situaties gaan voorbij. Ook de reacties. Maar het gevoel dat het aan de ouders gaf, dat blijft. Zeker als je je gepasseerd voelt.

Enkele voorbeelden:

- *Een kind loopt weg uit een home. De consulente, noch de moeder weten van iets. Moeder heeft het gevoel dat dit met niemand van het home kan besproken worden. De moeder weet niet naar wie zich te richten. Ze kreeg geen informatieboekje bij de start. Ze is niet op de hoogte van een klachtenprocedure. Er werd niet direct verwittigd toen het kind weg was.*

- Een moeder vertelt dat de ex-partner haar onder druk zette om een plaatsing in het internaat te stoppen. Het kind woont niet bij de vader, wel bij de moeder. Moeder zit weer met de spanningen thuis. Vader en consulent ontkennen het probleem.
- Tijdens besprekingen gaan vader en consulent met elkaar om als vrienden. Ze praten over koetjes en kalfjes, maar niet over de zaak. Moeder heeft het gevoel dat de beslissingen buiten haar om genomen worden. Er wordt op de bespreking zelf niet naar haar mening gevraagd.

Algemeen is er een gevoel van wantrouwen tegenover hulpverleners en consulenten die zaken achter de rug doen. De kwaadheid wordt nog groter wanneer de kinderen er bij betrokken worden. Door bijvoorbeeld bepaalde zaken enkel met de kinderen te bespreken verliest men het vertrouwen en de medewerking van de ouders.

Een moeder formuleerde het als volgt:

*‘Wij hebben hulp gezocht en dat was voor mij persoonlijk een heel grote stap. Moeten toegeven dat je het niet kunt! Je begint met de hulpverlener te vertrouwen. Maar al vlug krijg je het gevoel gecontroleerd te worden. Al die vragen geven je het gevoel dat je een slechte moeder bent. Hulpverlening wordt een soort afstraffing voor alles wat je misschien niet zo goed deed (volgens de boekskes). Maar in vele gezinnen gaat het wel eens mis en deze die geen hulp vragen worden nooit gecontroleerd!
Boeken en theorieën gebruiken alleen, werkt niet. Opvoeden doe je door rond te kijken naar de mensen die er bij betrokken zijn.’*